


SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at sunset. The woman is wearing a white lace dress and large diamond earrings. The man is wearing a white shirt. They are standing in front of a window with a view of a sunset.

Lorraine Hallová  
Mstitelka  
k vašim službám!

 HARLEQUIN<sup>®</sup>  
TM

LORRAINE HALLOVÁ

MSTITELKA K VAŠIM  
SLUŽBÁM!

PŘEKLAD

*HILDA HANSALOVÁ*

*Milá čtenářko,*

*znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!*

*Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!*

*Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...*

*Takže na všechny plány, které naštěstí nevyjdou!*

*... s láskou*

*Váš Harlequin*

**Lorraine Hallová**

**MSTITELKA K VAŠIM  
SLUŽBÁM!**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk  
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž  
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney  
Tokio • Toronto • Varšava

*Název originálu:*  
Hired for His Royal Revenge

*První vydání:*  
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

*Překlad:*  
Hilda Hansalová

*Odpovědný redaktor:*  
Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,  
Warszawa 2024  
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla  
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se  
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,  
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly  
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je  
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno  
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.  
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

**ISBN: 978-83-8342-972-4 (EPUB)**  
**ISBN: 978-83-8342-973-1 (MOBI)**  
**ISBN: 978-83-8342-974-8 (PDF)**

## PRVNÍ KAPITOLA

Al si nevzpomínala na nic, co bylo před tím, než se ocitla na ulici. Jako většina lidí, mezi nimiž žila, také Al předpokládala, že její rodiče buď zemřeli, nebo ji nechtěli. Předpokládala, že jí dali nějaké jméno. Nevěděla jaké a nejspíš se to ani nikdy nedozví. Nejasně si vybavovala, že když byla malá, říkali jí Alexandro. Setkávala se s hodně lidmi – hodnými, zlými nebo lhostejnými. Ale všichni ji učili – každý po svém –, jak na ulici přežít.

A to bylo nejdůležitější.

Vydávala se za kluka, protože zjistila, že *to* je nejlepší způsob, jak přežít v nebezpečných čtvrtích Atén. Dokonce i teď, ve čtyřiaadvaceti letech, ji většinou považovali za dospívajícího chlapce, protože byla drobnější postavy a byla hodně štíhlá. Stačilo, aby se jako kluk oblékala a jako kluk se chovala.

Oblé boky jí snadno skryly rozedrané plandavé kalhoty. Přes trička nosila kabát nadměrné velikosti, který jí rozšiřoval ramena. Staré sešlapané boty a rozčuchané vlasy stažené dozadu gumičkou doplnily celkový obraz a nikdo o jejím pohlaví nepochyboval.

Jako právě teď.

Opírala se o roh výklenku velké budovy a pozorovala davy lidí, převážně turistů, proudících širokou aténskou ulicí.

Na někoho tady čekala. Schůzky si domlouvala vždycky na hodně rušných místech, protože někdy se věci mohly zkomplikovat a pak byl rychlý únik nanejvýš žádoucí. Obchodování s informacemi mělo tendenci vzbuzovat vášně zvláště u mužů, kteří byli vlivní a mocní, nebo se za ně považovali. Ti, kteří nedokázali utajit své zlé úmysly a zločiny, a Al je odhalila, propadali hněvu a pomstychtivosti.

Al nikdy nepřijala práci od někoho, o kom nic nevěděla a kterého si důkladně neproklepla. V navazování obchodních styků byla velmi opatrná. Dříve, než s *klientem* vůbec promluvila, se ujistila, že o něm ví pokud možno všechno, nebo aspoň co nejvíc.

Teď bohužel nevěděla, s kým se dnes odpoledne má sejít. Jenže – peněžní odměna byla příliš vysoká, než aby jí dokázala odolat.

Bylo to tolik peněz, že by se možná díky jim mohla jednou provždy zříct role informátorky.

Zprvu to bylo vzrušující. Když si uvědomíte, že na ulici nikdo nevěnuje pozornost malému somrákovi, slyšíte a vidíte věci, které vidí jen on, nebo měly zůstat utajené. Informace o těchto věcech považovali někteří lidé za užitečné.

A zaplatili za ně.

Poskytovala informace o tom, co náhodou zaslechla nebo zahlédla, ale časem ji lidé začali vyhledávat a informace *požadovali*. Vyzvídání začalo být náročnější a komplikovanější.

Bylo dokonce možné, že dnešní schůzka byla past. Ocítala se v situacích, které byly stále nebezpečnější. Zjistila, že je už hodně pomstychtivých mužů, kteří v ulicích Atén pátrali po malém slídlilovi.

Mužů, kteří ji chtěli vidět mrtvou.

Mohla přirozeně změnit totožnost. Mohla žít jako mladá žena. Nebo mohla začít žít v jiném městě opět

jako kluk. Ale domnívala se, že ani jedna z těch možností jí bezpečí nezajistí. Byly pořád nebezpečné. Nebezpečné jako muži, kteří po ní šli.

Žila na ulicích a bojovala o přežití už dlouho – až kam její paměť sahala –, ale už měla dost intrik a lží a tajností a nebezpečí. Chtěla žít jinak... v klidu a pohodě.

Ale především v bezpečí.

Za peníze, které za své služby měla dostat, by si to všechno mohla koupit. Musela kvůli tomu porušit některá svá pravidla a doufat, že ten tajemný muž, který místo sebe poslal vyjednávачe, je poctivý a jedná férově.

Ano, čekala na nějakého muže. To bylo všechno, co o svém klientovi věděla. Člověk, který s ní sjednával podmínky dohody – obrovský muž skoupý na slovo – jí řekl jen to, že má stát přesně na tomto místě a čekat, až za ní jeho pán přijde.

Pozorně se dívala na lidi, kteří ji míjeli. Občas se na ni někdo podíval, ale protože nasadila nepříjemný a nevlídný výraz, každý hned pohled odvrátil. Ženy obvykle sevřely pevněji kabelky. Ale většinou ji lidé míjeli nevšímavě, soustředěni na své záležitosti, nebo se odmítali dívat na někoho, koho vidět nechtěli.

Chápala to. Ani ona neměla důvod, proč by se měla dívat na nějakého ztroskotance. Sama se také raději dívala na lidi plné života. Ráda takové lidi pozorovala. Dívala se, jak se chovají, co dělají a jak mluví.

Začala být nervózní, když v domluvený čas schůzky nikdo nepřišel. Zamračeně se ještě jednou zahleděla do davu lidí před sebou. A vtom zahlédla vysokého muže ve světlém obleku. Připadal jí jako archanděl, který hladce proplouvá rozestupujícími se zástupy lidí. Připadal jí jako zjevení. Lidé mu uhýbali



z cesty – někteří podvědomě, někteří se na něho se zájmem podívali. Nevnímal je. O jejich pozornost evidentně nestál. Neomlouval se, když do někoho vrazil.

Byl oslňující. Při pohledu na něho by nikoho nenapadlo jiné slovo, kterým by ho mohl popsat. Byl jako gladiátor, který právě vítězně dobojoval, i když... na jeho drahém světlém obleku nebyla po boji ani stopa. Černé vlasy měl sčesané z čela. Snědá tvář a výrazné rysy přitahovaly pozornost. Ale nejpozoruhodnější byly jeho oči. Velké, inteligentní, *zlatohnědé*. Nebezpečné.

A mířil rovnou k ní.

Al se nepokoušela na svém nedbalém postoji a nevlídném výrazu něco změnit, ale jak se k ní blížil, bylo to stále obtížnější. Došel k ní. Tyčil se nad ní. Zastínil slunce, jehož paprsky dopadaly do výklenku domu, kde čekala, jak bylo domluvené.

*To on tě vyhledal, buď sebejistá*, nabádala se duchu. Když ji oslovil jeho vyjednávač, neřekl jí jméno muže, který se s ní chtěl sejít.

Teď už věděla, o koho šlo. Bylo prakticky nemožné žít v Aténách a nevědět, kdo to je a jak vypadá.

Lysias Balaskas. Miliardář. A to hlavní – self-mademan. Jedna z těch pohádkových bytostí, která byla živoucím důkazem – bez přestání v médiích zdůrazňovaným –, že každý člověk může dosáhnout všeho, co chce, protože Lysias Balaskas to dokázal, přestože *údajně* vyrůstal na ulici. Podle toho, co se o něm říkalo, Lysias Balaskas dosáhl svého majetku a postavení už jako hodně mladý a pak už jen stoupal vzhůru, dokud nezískal všechno... všechno, co se dalo získat. Říkalo se, že to dokázal, protože byl velmi inteligentní, charismatický a nesmírně pracovitý.

Al dobře věděla, že úspěch, zejména tak obrovský úspěch, jakého dosáhl Lysias Balaskas, vyžaduje

nejen tohle všechno, ale *také* obrovský kus štěstí. Protože ona také mohla mít tohle všechno, kdyby dostala šanci.

Ale ona žádnou šanci nedostala.

Přejížděl po ní pohledem. Prohlížel si ji tak pečlivě, že měla chuť přetáhnout si přes hlavu kapuci své ošuntělé mikiny a zmizet v nejbližší temné uličce, protože cítila, jak jí na zátylku naskočila husí kůže. Když se její oči střetly s jeho zlatohnědýma očima, zmocnil se jí zvláštní a nečekaný pocit. Sevřela se jí hrud.

Chtěla utéct, ale ani pud sebezáchovy, na nějž byla tak pyšná, nic nezmohl, protože jeho pohled ji přikoval k zemi.

„Al, předpokládám?“ řekl. Měl příjemný hlas. Znamenala v něm jakýsi... pobavený tón. Al přemýšlela, co ho mohlo na nastalé situaci pobavit.

Měla náhle pocit, jako by vkládala svůj život do jeho rukou. Nezmohla se na slovo.

Ale po chvíli se vzpamatovala a řekla si, že se musí soustředit na záležitost, kvůli níž se uvolila se s ním sejít, a ne na to, proč má pocit, že je lapená do pasti a že se z ní nechce vyprostit.

Hlubší tón hlasu, jakým obvykle mluvila, nahradila, jak překvapeně zjistila, svým normálním hlasem.

„Ano, jsem Al.“

Zkřivil krásně tvarované rty. Pravděpodobně proto, že zaznamenal, že se jí chvěje hlas. „Výborně.“

Lysias Balaskas nevěděl, co je tenhle Al zač. Zmocnil se ho pocit, na který nebyl zvyklý: nevěděl, co si má o něm myslet. Měl o něm jen samé dobré reference, slyšel o jeho schopnosti vypátrat i nejtajovanější a nejvíc skrývané informace, ale způsob, jak se na něho kluk díval, Lysiase zvláště zneklidnil.

Měl dokonce pocit, že bude muset při jednání s ním být obezřetnější, než obvykle býval.

Jako člověk, který se rozhodl uskutečnit dlouho plánovanou pomstu, musel být *vždycky* obezřetný. Všimal si, jestli ho někdo nepozoruje. Poznal, co si lidé myslí. Všimal si prostředí, v němž se nacházel a rozmýšlel si každý svůj krok.

Nemohl si dovolit, aby ho cokoliv rozptylovalo.

„Projdeme se trochu, chlapče,“ navrhl Lysias ve snaze dopřát klukovi, aby se trochu vzpamatoval.

Lysias velmi dobře věděl, jak působí na lidi. Věděl, že dobře vypadá a nejen to – byl bohatý a mocný. Lidé, kteří s ním přišli do styku, většinou ztráceli řeč. Setkával se s tím dennodenně. I když čekal, že kluk, o němž se tvrdilo, že je schopný odhalit nejskrytější tajemství nejmocnějších a nejnebezpečnějších mužů v Řecku, bude sebejistější.

„Máte prý pro mě nějakou práci,“ ozval se ten Al. Lysias si všiml, že chlapec neustále přejíždí po lidech na ulici nenápadným, ale pátravým pohledem. Jako by odhadoval, jestli mu odněkud nehrozí nebezpečí.

V jeho pohledu bylo i něco jiného. Bylo jasné, že Lysiase poznal a teď, po počátečním překvapení, působil tak, jak mu ho vylíčili – jako protřelý a mazaný slídil.

„Chtěl bych, abys prošetřil jednu dávnou událost a pravdivost zpráv, které o ní kolují,“ řekl. Neprodíral se davem, krácel mezi lidmi, aniž by jim věnoval pozornost. Pozornost ale věnoval Alovi – sledoval, jak se pohybuje, jak vypadá a jak reaguje na to, co mu říkal. „Došlo k ní v království Kalyva.“

Al se tvářil lhostejně a na informaci nijak nereagoval. Jenom pokrčil rameny. „Nic mi to neříká.“

„Je to malý ostrov. Je to velmi hezké místo. Je to

poměrně neznámé, nezávislé království. Vládne tam král Diamandis.“

A Lysias chtěl toho krále zničit, i kdyby to měl udělat holýma rukama. Ale protože to nebylo možné, rozhodl se, že se pomstí jinak. Měl v úmyslu zničit krále Diamandise lstí.

„A co já s tím?“

„Budeš mít za úkol zjistit všechny okolnosti týkající se zavraždění princezny Zandry Agonas, k němuž na ostrově Kalyva došlo před dvaceti lety.“

„Vy chcete, abych získal nějaké informace o nějaké staré vraždě, ke které došlo na nějakém ostrově? Na ostrově, o kterém jsem nikdy neslyšel?“ zeptal se Al nevěřičně. Zvedl k Lysiasovi pohled, ale když se jejich pohledy střetly, hned zase oči sklopil.

„To bude fuška.“

„Došlo ke krvavému puči. Celá královská rodina byla vyvražděna až na současného krále. Ze zpráv o té události vyplývá, že jediné tělo, které se nenašlo, bylo mrtvé tělo princezny Zandry,“ pokračoval Lysias bez ohledu na Alovo skeptické zhodnocení situace. „Jestli je to pravda, musím to vědět nade všechnu pochybnost. Chci na tobě, abys pronikl do blízkosti krále Diamandise a zjistil to. Pokryju všechny výlohy nad rámec velkorysé finanční odměny, na níž ses s mým bodyguardem dohodl.“

Kluk sevřel rty a způsob, jak to udělal, byl nějak... zvláštní. Lysias pocítil mezi lopatkami známé mrazení. Neklamné znamení, že něco tady není v pořádku.

Ale ujistili ho, že chlapcovy schopnosti jsou výjimečné a nezpochybnitelné a protože sám také vyrůstal na ulici, věděl, že je naopak výhoda, že nebyly na první pohled patrné.

Dvacet let důkladně plánoval pomstu. Chtěl se králi

Diamandisovi pomstít bez ohledu na to, jestli Al něco zjistí.

Král Diamandis mohl za vraždu jeho rodičů, král Diamandis ho vyhnal z Kalyvy a kvůli králi Diamandisovi strávil většinu dětství na ulici.

Za to všechno král zaplatí.

„Odjedeš ještě dnes večer lodí na Kalyvu s jedním z mých lidí, Michalisem. Pak se hned pustíš do pátrání. Zjistíš, o co jsem tě požádal. Informace předáš Michalisovi a ten je zase předá mně. Na Kalyvě se nikdo nesmí dozvědět, že jsme v kontaktu. Můžeš mi věřit, že prozrazení by bylo hodně zlé nejen pro mě, ale i pro tebe.“

Chlapec sevřel rty, ale pokračoval v chůzi. Otočil se a rozhlédl se. *Čeho se asi kluk bojí? Pronásledovatele? Policie?*

„Chci zaplatit i za tu cestu,“ prohlásil Al nakonec.

„Moje nabídka nebyla dostatečně velkorysá?“

Al se zastavil a ustoupil z cesty turistům, proudícím kolem nich. Zamračeně se na Lysias podíval. Zdálo se, že přemýšlí, jak odpovědět. „Chci část peněz předem,“ řekl nakonec.

„Abys mohl s nimi utéct?“

Al pokrčil rameny. „Říkejte tomu pojistka.“

Lysias ho chytil za paži. Přitáhl si ho k sobě.

„Jedno si pamatuj, chlapče. Jestli dostaneš peníze a zmizíš, nebude to nadlouho. Předě mnou neutěčeš.“

Chlapec byl velmi štíhlý, měl jemné rysy. Upíral na něho krásné tmavé oči. Lysias nemohl pochopit, jak s takovým vzhledem dokázal na ulici přežít. Lysias věděl, že by se z každé ošemetné situace vždycy snadno dostal. Ubránil by se, protože byl velký a silný.

Chlapec se mu vytrhl.

Lysias nemohl přijít na to, co je s tím klukem v ne-  
pořádku, ale nevěřil mu.

„Chci nějaké peníze předem,“ trval Al na svém. Hlavou ukázal na Lysiasovo zápěstí. „Tohle bude stačit.“

Lysias zvedl obočí. „Máš představu, jakou mají ty hodinky cenu?“

Al se pobaveně ušklíbl. „O tom mám dost jasnou představu, pane.“

Lysias si překvapeně uvědomil, že se mu Alova dr-  
zost líbí. Měl z jeho chování mnohem lepší pocit než z pohledů, které na něho kluk vrhal. Stáhl si hodinky z ruky a položil je Alovi do nastavené dlaně. „O to bude snadnější tě najít, pokud mě podvedeš.“

„Jo, asi jo,“ souhlasil Al. Dal hodinky do kapsy a znovu se rozhlédl kolem sebe. „Kdy a kde?“

„O půlnoci. V přístavu. Na mém soukromém kot-  
višti. Předpokládám, že ho najdeš.“

„Samozřejmě.“

„Budu tam také, abych měl jistotu, že se nalo-  
díš. Michalis bude financovat tvůj pobyt na ostrově a bude tvůj hlavní kontakt. Jestli do týdne od tebe neobdržím požadované informace, naši smlouvu přehodnotím.“

Al mu nevěnoval pozornost, díval se na svoje boty. Pokrčil rameny. „Dobře.“ A pak, aniž by ještě něco řekl nebo pozdravil, otočil se a rychle zmizel v davu.

Lysias se za ním díval. Nemyslel, že ho kluk pod-  
razí. Měl dojem, že je schopný a že se večer objeví v přístavu a svou práci na Kalyvě odvede. Ale nemohl se zbavit dojmu, že tady něco nehraje. Něco bylo špatně.

Lysias to cítil v kostech.

A proto, když se kluk vmísil do davu, vydal se za ním.

## DRUHÁ KAPITOLA

Al věděla, že ji sledují. To byl hlavní důvod, proč se musela dát na útěk. Věděla, že ji sleduje Lysias Balaskas, ale sledoval ji nejen on. V davu lidí byl člověk, který jí chtěl ublížit. Během dne spatřila na různých místech jednoho a téhož muže. Nedíval se na ni, při tom ho nepřistihla, ale zahlédla ho tolikrát, že to nemohla být náhoda.

Musela zmizet.

Nebyl to *jediný* důvod, proč musela utéct. Lysias Balaskas – to byl ten druhý důvod. A jeho krásné oči. Kdykoliv do nich pohlédla, zrudla. Mnohem víc ji zajímaly jeho hezky tvarované rty než to, co říkal.

Ale hlavně ji fascinovaly jeho oči! Během jejího krátkého života ji nic nevarovalo, že potká muže, který na ni tak hluboce zapůsobí. Měla co do činění s bohatými, mocnými i pohlednými muži, jako byl on. Ale Lysias Balaskas měl něco navíc. Byl to docela jiný živočišný druh.

Děsilo ji to.

A co bylo horší – lákalo ji to.

Její rozporuplné pocity ji uváděly ve zmatek, a tak se dala na útěk.

Nemusela souhlasit s jejích úmluvou. Jistě, měla jeho hodinky, ale kdyby se rozhodla večer nejit na

místo setkání, hodinky by mu vrátila. Vrátila by mu je, aniž by se s ním musela setkat.

Běžela úzkou uličkou mezi vysokými domy. Svě pronásledovatele neztratila. Věděla to moc dobře. O pronásledování věděla všechno.

Možná by bylo dobré změnit místo pobytu. O tom ostrovu nikdy neslyšela. Asi proto, že byla nevzdělaná a světa neznala, ale je možné, že o něm ostatní lidé také nikdy neslyšeli. Je to možná skvělá příležitost, jak uniknout pronásledovatelům. Tady v Aténách už jí dýchají na krk. Chtějí ji dopadnout, protože jim někdo mocný za to zaplatil.

Přeběhla rušnou ulici. Pořád sledovala, co se děje za ní. Takové honičky zažívala často. Věděla, jak uniknout.

Musela uniknout.

Únikové místo mohl být ten ostrov. Zlo už bylo příliš blízko, už ji ohrožovalo na životě.

Králové a zavražděné princezny jí trochu dělali starost, ale během let se úspěšně dokázala vypořádat s nejrůznějšími záležitostmi bohatých a mocných lidí. Příslušníci královských rodin se od nich nebudou tak moc lišit. *Změním prostředí. Dostanu dost peněz, abych mohla být sama sebou a už nemusela být Alem...*

Všechno by se tím mohlo vyřešit.

*Pokud se ovšem dostanu z tohoto průšvihů...* Po žebříku vylezla na nějaký balkon, přeskočila na vedlejší a pak na další a další. Když se dostala na druhou stranu budovy, seskočila na zem. Polekala tím mladý pár, který seděl na lavičce se zmrzlinou. Uličnický se na ně usmála a vyrazila přes ulici.

Někdo jí pořád pronásledoval. Blížil se. Začalo se jí nedostávat dechu. Začala se jí zmocňovat panika. *To by byla jistá smrt, pomyslela si. Musím přemýšlet,*